

мене на Озана. Азъ се решихъ да чакамъ въ Бѣлградъ отговоръ отъ Х. Димитра 10 деня; но преминаха и 20, а отъ него ни писмо, ни известие! Наговорихме се съ дружината да си извадиме паспорти за вжтрешноститѣ на Сърбия, че ужъ ще идеме да купуваме овце, и условихме се да се найдеме въ Зайчаръ. Въ онова време сръбското правителство строго пазише да не преминатъ каквито и да е чети.

Въ Бѣлградъ се намѣрихъ съ Ивана Кършовски, родомъ изъ Елена, който ми обяви, че желае да дойде съ нами. Мене ми бѣше много мило, като гледахъ, че такъвъ ученъ човѣкъ иска да дойде съ мене; но азъ трѣбваше да му кажа:

— Недей дохожда съ нами, защото ще да те провъзгласятъ за хайдутинъ.

Кършовски ми отговори:

— Нека ме провъзгласятъ. . . Нека говори кой що ще; нашитѣ сърдца знаятъ, че ние не сме кокошкари, а народни хора, войници. . . Нашата чета ще бжде народна чета.

После тия думи азъ захванахъ още повече да обичамъ това момче.

Въ Бѣлградъ направихме следующия планъ. Кършовски трѣбваше да иде съ вапора, да мине презъ Елена, презъ Габрово, презъ Сливенъ и пр., и да извести нашитѣ приятели, че азъ ще да излѣза на Стара планина. Трѣбваше да се видиме и да се споразумѣеме.

Иванъ отиде да изпълни своята длъжностъ, а азъ се върнахъ въ Паракинъ и намѣрихъ се съ Коста войвода. Изпроводихме шесть момчета напредъ, а ние поведохме други десетъ.

Трѣбваше да се събереме въ Зайчаръ; но Зайчарскиятъ началникъ наредилъ покрай града стража, за да ни хванатъ и да ни